

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 185/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] zastúpených JUDr. Dušanom Szabóom, advokátom, Hlavná 63, Kráľovský Chlmec, proti postupu Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/95/2006 (v časti rozhodovania o výške náhrady trov konania) takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 20. júna 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/95/2006 (v časti rozhodovania o výške náhrady trov konania) (ďalej len „napadnuté konanie“). Zároveň žiadajú priznať im primerané finančné zadost'učinenie 2 000 eur, ako aj náhradu trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia v konaní vo veci samej (konanie o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva) vystupovali v procesnom postavení žalobcov; rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4C/95/2006 z 29. septembra 2016 bola ich žaloba zamietnutá a žalovaným bol priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % [predmetné rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8Co/360/2017 z 28. februára 2018].

3. Následne okresný súd rozhodol o výške náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania uznesením sp. zn. 4C/95/2006 z 28. februára 2025 a o sťažnosti sťažovateľov rozhodol okresný súd (sudcom) uznesením sp. zn. 4C/95/2006 z 8. apríla 2025, ktoré nadobudlo právoplatnosť 24. apríla 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Sťažovatelia vo vzťahu k priebehu napadnutého konania namietajú neprimeranú dĺžku v rámci rozhodovania o výške náhrady trov konania. Poukazujú na to, že o náhrade trov konania bolo rozhodované až po uplynutí 7 rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku krajského súdu (resp. že okresný súd týmto postupom porušil 60-dňovú lehotu na rozhodnutie o výške náhrady trov).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

6. Úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 256/2024).

7. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľov. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (I. ÚS 265/2022).

8. Základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a podľa čl. 38 ods. 2 listiny), ako aj právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje ústavný súd ochranu len vtedy, ak bola ústavná sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) trvalo alebo ešte pretrváva. Ak v čase doručenia sťažnosti už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva postupom všeobecného súdu, ústavný súd ju odmietne, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

(IV. ÚS 453/2024). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

9. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnuté konanie už bolo v čase doručenia (20. júna 2025) tejto ústavnej sťažnosti právoplatne ukončené (vydaním uznesenia okresného súdu z 8. apríla 2025, ktoré nadobudlo právoplatnosť 24. apríla 2025).

10. Vzhľadom na uvedené ústavný súd uvádza, že okresný súd už tak v čase podania tejto ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom nemohol svojím postupom a konaním zasiahnuť do sťažovateľmi uvedených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru.

11. Vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

12. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2026

Libor Duľa
predseda senátu